

Súd: Okresný súd Bratislava II
Spisová značka: 12C/115/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212224971
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Sobolovská
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2013:1212224971.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II v Bratislave v konaní pred samosudkyňou JUDr. Gabrielou Sobolovskou, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingová 4, Bratislava, proti odporcovi : SR - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

r o z h o d o l :

Súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania z a m i e t a.

Súd návrh navrhovateľa z a m i e t a.

Súd odporcovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom podaným na tunajšom súde dňa 27.09.2012 sa domáhal navrhovateľ vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal odporcu Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR na zaplatenie sumy 175 eur z titulu majetkovej škody a sumy 387,24 eur z titulu nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava II.

Návrh odôvodnil tým, že navrhovateľ je právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov a ako oprávnený subjekt (veriteľ zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX) navrhol písomným podaním súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu. Súdny exekútor postupoval podľa procesnej úpravy obsiahnutej v Exekučnom poriadku, najmä podľa §44 odsek 1 Exekučného poriadku a predložil návrh navrhovateľa na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom príslušnému exekučnému súdu a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom príslušný súd udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie. Navrhovateľ pre obavy o právny a faktický osud pohľadávky, spísal dňa 10.5.2010 a podal

postupom podľa §44 odsek 8 Exekučného poriadku exekučnému súdu návrh na zmenu súdneho exekútora. Navrhovateľ očakával, že dôjde k reálnej zmene exekútora rozhodnutím súdu v zákonom stanovenej lehote, avšak sa tak nestalo, hoci návrh spĺňal všetky formálne a materiálne podmienky. V exekučnom konaní je stanovená zákonná povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote 30 dní od doručenia návrhu oprávneného. Exekučný súd však v uvedenej lehote nerozhodol.

Ako dôkaz žiadal navrhovateľ uvedené skutočnosti zistiť z exekučného spisu založeného pre exekučné konanie vedené medzi oprávneným POHOTOVOSŤ, s.r.o., IČO : 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, Bratislava a povinným C. L. pre vymożenie pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinného zo zmluvy o úvere č. XXXXXXX (registrácia súdneho exekútora EX XXXXX/XXXX).

Podľa názoru navrhovateľa postup exekučného súdu je nesprávny a v rozpore so zákonom (§44 ods. 7 a 8 Exekučného poriadku), preto si uplatnil náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčíslil tak, že majetková škoda mu vznikla ako náhrada účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom. Navrhovateľ ako poškodený vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 eur, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50 eur a na administratívne spracovanie textov urgencií exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu sumu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15 eur. Celkovo vynaložil navrhovateľ márne sumu 175 eur.

Zároveň si navrhovateľ uplatnil ako poškodený aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa názoru navrhovateľa dôsledkom jeho nesústreďenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prietahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv poškodeného. Márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymożeniu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu rizík ako je zánik povinného, zmarenie účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a insolventnosť povinného. Výšku nemajetkovej ujmy navrhovateľ vyčíslil v súlade s alikvótnym pomerom 55,32 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, teda 663,88 eur za rok : 12 mesiacov v roku = 55,32 eur (za mesiac) x 7 mesiacov (nečinnosť súdu 217 dní), t.j. v sume 387,24 eur.

Napokon navrhovateľ súdu uviedol, že o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody podľa § 5 ods. 1 z. č. 514/2003 Z. z. požiadal odporcu, avšak odporca do podania návrhu na jeho žiadosť pozitívne nereagoval.

Na základe výzvy tunajšieho súdu bolo dňa 24.7.2013 doručené podanie odporcu, ktorým sa vyjadril k návrhu na začatie konania. Odporca s návrhom nesúhlasil a žiadal ho ako nedôvodný v celom rozsahu zamietnuť. Predovšetkým poukázal na to, že navrhovateľ podal

zmätočné podanie, keď neboli splnené procesné podmienky, aby súd vo veci mohol konať a vydať rozhodnutie. V návrhu návrh navrhovateľa nie je uvedená spisová značka príslušného exekučného konania, ktoré je vedené na súde, chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie veci a dátumy, kedy sa navrhovateľ dozvedel o vzniku škody, navrhovateľ nepriložil ani jeden relevantný dôkaz k návrhu a celú dôkaznú povinnosť prenáša na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám a napokon z jeho návrhu ani nie je zrejmé z akého titulu sa domáha náhrady škody, či z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodov prietahov alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, ako aj, že navrhovateľ neuviedol ani aké kroky podnikol na odstránenie neželaného stavu.

Odporca súdu uviedol, že dňa 23.04.2012 mu boli od navrhovateľa predložené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a keďže už dňa 27.09.2012 bola súdu doručená žaloba vo veci je zrejmé, že navrhovateľ ju nepodal po uplynutí X-mesačnej lehoty, ale skôr. Z uvedeného dôvodu

má odporca za to, že návrh bol uplatnený na súde predčasne, pričom odporca informoval súd, že na opakované výzvy na doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku navrhovateľa navrhovateľ odporcovi neposkytol žiadnu súčinnosť, preto nárok navrhovateľa považuje odporca za predbežne neprerokovaný.

K uplatnenému nároku odporca uviedol, že pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené tri podmienky : a to nezákonné rozhodnutie resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, všetky tieto podmienky musia vzniknúť súčasne.

K prvej podmienke - k nesprávnemu úradnému postupu odporca uviedol, že v praxi je zaužívaný model, v zmysle ktorého exekučný súd po dôjdení žiadosti o zmenu súdneho exekútora predloží túto žiadosť pôvodnému súdnemu exekútorovi na vyjadrenie, na vyčíslenie doterajších trov exekúcie a na zaslanie príslušného exekučného spisu a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom. Odporca pripúšťa, že exekučný súd mohol rozhodnúť o návrhu na zmenu súdneho exekútora po uplynutí XX dňovej lehoty, najmä v prípade, ak exekútor neposkytol súdu plnú súčinnosť. K druhej podmienke - materiálnej škode uviedol, že navrhovateľ sa domáha úhrady paušálnej škody, avšak podľa § 17 ods. 1 z.č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný zákon neustanovuje inak a k vyčísleniu škody uviedol, že navrhovateľ výšku škody žiadnym spôsobom nepreukázal, keď neprodukoval žiadne dôkazy, na základe ktorých by osvedčoval napr. využívanie informačného systému, a pod. K výpočtu nemajetkovej ujmy odporca poukázal najmä na osobitosť v konaní pred Ústavným súdom, keď poskytovanie finančného zadostučinenia je závislé od mnohých okolností ako osoba poškodeného, závažnosť vznikutej ujmy, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení a pod., či na to, že navrhovateľ si uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy ako spoločnosť - právnická osoba a v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal zánik podnikateľských aktivít a plánov, resp. nepreukázal ako situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské aktivity.

Napokon odporca priložil súdu listiny, z ktorých obsahu možno konštatovať, že navrhovateľ a jeho praktiky práve v dôsledku porušovania práv spotrebiteľa sú vnímané verejnosťou negatívne, keď navrhovateľ využíva neprijateľné podmienky pri svojej podnikateľskej činnosti.

Návrh žiadal zamietnuť aj z dôvodu, že navrhovateľ nepreukázal príčinnú súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu. Podľa názoru odporcu zodpovednosť

nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite, atribútom príčinnej súvislosti je "priamosť" pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že navrhovateľovi vznikla škoda postupom okresného súdu.

Tunajší súd nariadil na deň 7.11.2013 o 9.00 hodine pojednávanie v predmetnom konaní, pričom navrhovateľ prevzal predvolanie dňa 6.8.2013, právny zástupca navrhovateľa dňa 1.8.2013 a odporca dňa 2.8.2013.

Dňa 31.10.2013 bolo súdu doručené ospravedlnenie neúčasti odporcu na pojednávaní konanom dňa 7.11.2013 o 9.00 hodine, pričom o odročenie pojednávania nežiadal a trval na podaných vyjadreniach.

Dňa 06.11.2013 o 18.1 hod. doručil právny zástupca navrhovateľa na súd e-mailom žiadosť o zrušenie pojednávania vytýčeného na deň 07.11.2013 z dôvodu, že navrhovateľ podal na Ústavnom súde SR sťažnosť a žiadal, aby konajúci súd konanie prerušil a to až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na

zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednaním veci.

Dňa 7.11.2013 sa konalo pojednávanie, na ktoré sa nedostavili účastníci konania. Súd konštatuje, že odporca sa ospravedlnil a nežiadal odročiť pojednávanie, navrhovateľ má vykázané doručenie dňa 1.8.2013, svoju neúčast' na dnešnom pojednávaní neospravedlnil.

Súd v súlade s § 101 odsek 2 Občianskeho súdneho poriadku pojednával v neprítomnosti účastníkov konania.

Sudkyňa prečítala návrh na začatie konania doručený tunajšiemu súdu dňa 27.9.2012, vyjadrenie odporcu k návrhu zo dňa 22.7.2013 doručené tunajšiemu súdu dňa 24.7.2013, oboznámila s obsahom listinných dôkazov zadovážených súdom, uznesením Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4NcC/76/2012, uznesením Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 8Co/431/2012, podaním navrhovateľa, ktorým podal dovolanie voči uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 8Co/431/2012 zo dňa 18.12.2012, uznesením Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/95/2013, uznesením Okresného súdu Bratislava II č.k. 12C/115/2012-49, vyjadrením odporcu zo dňa 22.7.2013 (č.l. 51-60 súdneho spisu) a dospel k tomuto skutkovému a právnomu stavu veci :

Pred rozhodnutím vo veci súd najskôr rozhodol o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR, o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd, a to podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., podľa ktorého pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Podľa § 109 ods. 2 O.s.p. prerušenie konania nie je obligatórne a teda súd môže konanie prerušiť a tiež nemusí. Dôvodom prerušenia konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. musí byť však vždy tá skutočnosť, že prebieha konanie, v ktorom sa rieši tzv. predbežná (prejudiciálna) otázka.

Túto otázku si však súd môže vyriešiť aj sám (§135 ods. 2 O.s.p.), keďže o námietke navrhovateľa o zaujatosti zákonného sudcu bolo rozhodnuté Krajským súdom v Bratislave ako súdom nadriadeným, postupom podľa § 16 ods. 1 O.s.p.. Vo veci vedenej pod sp. zn. 12C 115/2012 o námietke zaujatosti sudcov Okresného súdu Bratislava II rozhodol Krajský súd v Bratislave dňa 17.10.2012 tak, že uznesením č.k. 4NcC 76/12-22, že sudcovia Okresného

súdu Bratislava II JUDr. Eva Bieliková, JUDr. Dagmar Buchalová, JUDr. Vladimír Buchvald, Mgr. Alena Čakváriová, JUDr. Ivana Dančová, JUDr. Gabriela Donnerová, JUDr. Katarína Fakanová, JUDr. Roman Farkaš, JUDr. Michaela Frimmelová, JUDr. Marcela Gandelová, JUDr. Katarína Gašparová, JUDr. Milan Hupka, JUDr. Zuzana Korčeková, JUDr. Michaela Krajčová, JUDr. Blanka Malichová, JUDr. Zlata Mrázová, Marta Murgašová, JUDr. Oľga Nižňanská, JUDr. Ľubica Novotná, JUDr. Bohuslav Padrta, JUDr. Michaela Pacherová, PhD., JUDr. Karol Posluch, JUDr. Alena Roštárová, JUDr. Alica Ružbárska, JUDr. Gabriela Sobolovská, JUDr. Milan Staněk, JUDr. Marta Šašinková, JUDr. Monika Školníková, JUDr. Jana Štepániková, JUDr. Patrik Števík, JUDr. Peter Štíft, Daniela Terenová, JUDr. Nora Vladová nie sú vylúčení z prejednávania rozhodovania vo veci. JUDr. Paulína Pacherová je vylúčená z konania a rozhodovania vo veci.

Z uvedeného teda vyplýva, že zákonný sudca v prejednávanej veci, t.j. JUDr. Gabriela Sobolovská, nebol vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Vzhľadom na uvedené, keďže navrhovateľ si uplatnil svoje zákonné právo namietať nestrannosť súdu a o jeho námietke už bolo zákonným postupom aj rozhodnuté, súd nevidel dôvody pre prerušenie konania a jeho návrh na prerušenie ako nedôvodný zamietol.

Uvedený názor súdu, že nie je daný zákonný dôvod pre prerušenie konania z dôvodu navrhovateľom podanej ústavnej sťažnosti z titulu, že bolo porušené jeho ústavné právo, tak ako navrhol navrhovateľ, podporuje rozhodnutie Ústavného súdu SR č. III. ÚS 295/2013, ktorým bola odmietnutá sťažnosť navrhovateľa. V ňom Ústavný súd SR riešil navrhovateľom podanú ústavnú sťažnosť pre porušenie jeho ústavného práva, keďže okresný súd a ani krajský súd nevyhoveli jeho námietke zaujatosti voči sudcom prvostupňového súdu. Ústavný súd odmietol sťažnosť navrhovateľa pre nedostatok právomoci

vec prejednať a rozhodnúť, nakoľko navrhovateľ sa môže domáhať ochrany svojich práv podaním odvolania proti rozhodnutiam prvostupňového súdu, prípadne dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu, pričom existuje iný súd povolaný na poskytnutie ochrany základným práva sťažovateľa. Ústava ani zákon o ústavnom súde neprípúšťajú, aby si účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, ale naopak, čl. 127 odsek 1 ústavy požaduje vyčerpanie všetkých účastníkovi dostupných a účinných prostriedkov ochrany. V neposlednom rade Ústavný súd poznamenal, že pokiaľ by sa objavili nové skutočnosti, môže sa navrhovateľ domáhať ochrany svojho práva na prerokovanie veci pred nezávislým a nestranným súdom vznesením novej námietky zaujatosti. Súd taktiež poukazuje, že uvedené vyslovil Ústavný súd SR vo svojich viacerých rozhodnutiach (IV. ÚS 386/2013, IV. ÚS 531/2013).

Z vykonaného dokazovania pripojením spisu tunajšieho súdu spis. zn. 0 Er 1540/2003 mal súd preukázané, že sa na tunajšom súde vedie exekučné konanie vo veci oprávneného POHOTOVOSŤ, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, Bratislava proti povinnému C. L., bytom F. X, L. pre vymoženie sumy 325,30 € s príslušenstvom. Dňa 20.5.2003 bola tunajšiemu súdu doručená žiadosť súdneho exekútora H. Y. M. o udelenie poverenia na vymoženie istiny s príslušenstvom. Tunajší súd dňa 28.5.2003 udelil súdному exekútorovi poverenie č. XXXX XXXXXX. Oprávnený súdu dňa 6.10.2010 predložil návrh na zmenu súdneho exekútora. Tunajší súd výzvou zo dňa 7.12.2010 vyzval pôvodného súdneho exekútora na vyúčtovanie trov exekúcie v lehote 30 dní. Dňa 4.1.2011 pôvodný súdny exekútor súdu predložil vyčíslené trovy exekúcie. Tunajší súd uznesením zo dňa 10.5.2011 č.k. 0Er 1540/2003-16 rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora ako i náhrade trov exekúcie pôvodného súdneho exekútora.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov vo veci náhrady škody,

ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona, účinného v čase namietaného nesprávneho úradného postupu, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné priesťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 citovaného zákona, účinného v čase namietaného nesprávneho úradného postupu, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 9 ods. 2 citovaného zákona v platnom znení pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných priesťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na priesťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na priesťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok priesťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov.

Podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 citovaného zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1, 2, 3 citovaného zákona právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plyní premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia. Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8. Lehota neplyní počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Podľa § 27 ods. 1 citovaného zákona zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

Podľa § 44 odsek 8 Exekučného poriadku, oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa § 44 odsek 9 citovaného zákona, súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 8 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Súd po preštudovaní priloženého spisového materiálu dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že v exekučnej veci oprávneného, t.j. navrhovateľa proti povinnému C. L., nar. XX.XX.XXXX, vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 0Er/1540/2003 rozhodol tunajší súd o návrhu navrhovateľa na zmenu súdneho exekútora doručeného súdu dňa 06.10.2010 uznesením zo dňa 10.05.2011. Z uvedených skutkových okolností jednoznačne vyplýva, že súd pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora nedodrжал zákonnú XX - dňovú lehotu. Navrhovateľ sa po tom, čo odporca jeho žiadosti na predbežné prerokovanie veci nevyhovel, domáhal náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy voči odporcovi z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu. Predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom ako zodpovednosti objektívnej, je kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, existencia majetkovej ujmy resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi

škodou a nesprávnym úradným postupom. Nesprávnym úradným postupom v súlade s § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. je aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Súd preto v tomto prípade neskúmal, či došlo k prieťahom v konaní, ale skúmal nedodržanie zákonnej lehoty. Podľa súčasného znenia zákona č. 514/2003 Z. z. všeobecný súd nie je oprávnený skúmať existenciu nesprávneho úradného postupu. Nakoľko však právna úprava zákona č. 514/2003 Z. z. účinná v období namietaného nesprávneho úradného postupu nevyžadovala ako podklad pre ustálenie otázky, či skutočne došlo k nesprávnemu úradnému postupu spočívajúceho v nedodržaní zákonnej lehoty výsledky vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, právoplatné rozhodnutie vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, súd dospel v súlade s § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. k záveru, že je oprávnený skúmať existenciu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nedodržaní zákonnej lehoty. Súd preto na základe uvedeného dospel k záveru, že bol splnený prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, keď došlo

k nesprávnemu úradnému postupu tunajšieho súdu, ktorý nerozhodol o zmene súdneho exekútora v zákonom stanovenej XX - dňovej lehote.

Čo sa týka druhého predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, a to existencie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, súd sa stotožnil s argumentáciou odporcu a dospel k záveru, že navrhovateľ ich v konaní nepreukázal. Súd mal za to, že v priebehu exekúcie v čase keď je podaný návrh na zmenu exekútora k žiadnej škode pre prípadnú nečinnosť súdu nemôže dôjsť, keďže pôvodný exekútor má podľa zákona povinnosť vykonávať úkony exekučného konania. Pokiaľ sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody predstavujúcej náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky, mal súd za to, že aj v prípade, že by existovala možnosť vzniku škody, je možné uhradiť iba skutočnú škodu a ušlý zisk, ktorých vznik je povinný navrhovateľ preukázať. Navrhovateľ v konaní nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz preukazujúci vznik majetkovej škody a škodu vyčíslil paušálne za pracovné výkony zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému, administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom a za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Z exekučného spisu súd žiadne urgencie zo strany navrhovateľa nezistil a navrhovateľ tieto ani nijako nepreukázal. Paušálne vyčíslené administratívne výdavky nie sú skutočnou škodou a jedná sa iba o jednostranné tvrdenia navrhovateľa, ktoré nemajú oporu v predložených či označených dôkazoch. Dôkazné bremeno preukázať vznik a výšku skutočnej škody zaťažovalo navrhovateľa. Keďže navrhovateľ toto dôkazné bremeno neunesol (nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz), súd jeho návrh v časti o náhradu škody zamietol.

Navrhovateľ sa taktiež domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože mal za to, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a ak nie je možné túto ujmu uspokojiť inak. Z uvedeného vyplýva, že nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Aj tu platí povinnosť preukázania nemajetkovej ujmy, pretože okolnosť nedodržania zákonnej lehoty, bez osvedčenia skutočností preukazujúcich dopad nesprávneho úradného postupu, jeho vplyvu, následkov na navrhovateľa v rôznych oblastiach pôsobenia, nemá za následok automatický vznik nároku na nemajetkovú ujmu. Konanie o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je totiž súdnym konaním, v ktorom platí zásada kontradiktórnosti a unesenia dôkazného bremena účastníkom konania. Z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 467/08 vyplýva, že právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam

upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. Predpokladom na uplatnenie nemajetkovej ujmy v súlade s § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. je práve preukázanie následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Medzi prvky nemateriálnej ujmy u právnických osôb patrí povesť spoločnosti, ale taktiež neistota v plánovaní rozhodovaní a problémy spôsobené vedeniu spoločnosti. Navrhovateľ uviedol, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Navrhovateľ však svoje tvrdenia nijakým spôsobom nekonkretizoval a ničím nepreukázal. Súd nemôže navrhovateľovi priznať

náhradu nemajetkovej ujmy na základe jeho abstraktných tvrdení, keď nepreukázal a nekonkretizoval aké podnikateľské postupy a aktivity boli ovplyvnené. Pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu vyvolala u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť spoločnosti, súd mal za to, že navrhovateľ nevyužil svoje zákonné možnosti a nielenže vydanie rozhodnutia na súde neurgoval, ale ani nepodal sťažnosť na prieťahy v konaní. Navyše súd s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo 675/2011 zastáva názor, že nepríjemnosti spôsobené členom vo vedení spoločnosti možno zohľadniť iba v obmedzenej miere, a že v rámci odškodnenia právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnou neprímeranou dĺžkou konania by nemali byť odškodnené aj fyzické osoby, ktoré sa na právnickej osobe nejakým spôsobom podieľajú, nakoľko im nevzniká ujmy priamo (nie je daná priama príčinná súvislosť).

Nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, ale aj od okolností jednotlivého prípadu. K rozhodnutiu o zmene súdneho exekútora potreboval súd súčinnosť pôvodného exekútora, ktorého vyzval na vyčíslenie trov konania a zaslanie exekučného spisu. Vzhľadom na uvedený úkon súdu nebolo objektívne možné, aby súd zákonnú lehotu dodržal. Súd o zmene rozhodol za približne 7 mesiacov, čo je v porovnaní s dobou trvania exekučného konania, ktoré trvá od roku 2003 až do dnešného dňa výrazne krátky časový interval. Súd mal za to, že nedodržanie zákonnej lehoty, preto na strane navrhovateľa nemohlo spôsobiť neistotu, alebo vznik akejkoľvek škody či nemajetkovej ujmy. Odhliadnuc od skutočnosti, že navrhovateľ nijako nepreukázal ani vznik skutočnej škody ani nemajetkovej ujmy, je nepravdepodobné, že by došlo k tak závažnej ujme, ako popisoval navrhovateľ v návrhu. Nie je prípustné, aby navrhovateľ prenášal podnikateľské riziko vo forme zániku, resp. riziko insolventie povinného na súd. Pri posudzovaní formy a výšky nemajetkovej ujmy je potrebné zohľadniť aj jeho podnikateľskú aktivitu. Pokiaľ navrhovateľ poskytuje spotrebiteľské úvery fyzickým osobám s nízkou bonitou, musí byť uzrozumený s tým, že existuje riziko insolventie povinného, a že exekučné konanie môže trvať pomerne dlho, čo so sebou nesie tak vyššie finančné náklady, ako aj psychickú záťaž. Súd mal za to, že vzhľadom na dĺžku času, ktorá ubehla od uplynutia XX - dňovej lehoty na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora do rozhodnutia súdu a na ostatné okolnosti daného prípadu, je dostatočným zadosťučinením pre navrhovateľa konštatovanie porušenia jeho práva.

Súd sa nestotožňuje ani s názorom navrhovateľa, že možno priamo porovnávať nemajetkovú ujmu za nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia a nárokom priznávaným Ústavným súdom Slovenskej republiky za prieťahy v konaní. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Výška nemajetkovej ujmy sa preto bude líšiť na základe individuálnych daností prípadu a z tohto dôvodu jej výšku nemožno paušalizovať.

Pokiaľ navrhovateľ v súvislosti s nárokom na nemajetkovú ujmu poukazoval na porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. I Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, súd poukazuje aj na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 01.03.2012, sp. zn. 9Co/285/2011, v ktorom krajský súd výslovne uviedol, že samotné porušenie práva na prerokovanie veci bez

zbytočných prietahov patrí výlučne na právomoci ústavného súdu. Súd preto nemohol skúmať porušenie ústavného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a žiadne konanie v ktorom by bol konštatovaný prietah v konaní sa nevedlo (navrhovateľ to ani netvrdil ani nepreukázal). Je však potrebné zdôrazniť, že aj v prípade, že by sa potvrdilo porušenie základných práv navrhovateľa, aj v tomto prípade by bolo potrebné preukázať existenciu konkrétnej nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ však vznik nemajetkovej ujmy nepreukázal.

Súd mal ďalej za to, že navrhovateľ nepreukázal ani splnenie tretieho predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, keď nepreukázal existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uplatňovanou majetkovou a nemajetkovou škodou. Ak by aj navrhovateľ vznik majetkovej škody a nemajetkovej ujmy preukázal, navrhovateľ nepreukázal, že by mu tvrdené náklady nevznikli aj tak, nakoľko ako vyplýva z exekučného spisu, exekučné konanie nebolo do dnešného dňa skončené.

Keďže navrhovateľ nepreukázal splnenie všetkých predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol.

Pokiaľ odporca vzniesol námietku premlčania, súd mal za to, že táto bola neopodstatnená. Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. V danom prípade mohlo dôjsť k vzniku škody resp. nemajetkovej ujmy u navrhovateľa najskôr po uplynutí XX - dňovej lehoty odo dňa podania návrhu na zmenu súdneho exekútora (6.10.2010), teda dňa 6.11.2010. Návrh na začatie konania bol podaný na súd dňa 27.9.2012, teda zjavne pred uplynutím 3 - ročnej premlčacej doby. Táto skutočnosť však vzhľadom na vyššie uvedené dôvody nemala vplyv na rozhodnutie súdu vo veci.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Plne procesne úspešnému odporcovi však trovy konania nevznikli, preto mu ich súd nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, na tunajšom súde , písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. (§ 205 ods. 1 O.s.p.)

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (§ 251 ods. 1 veta prvá O.s.p.).